

Hồi 20

Cánh Hồng Bay Bồng

Người áo đen họ Phí mỉm cười.

Gã đại hán quyền cước cũng khá lắm, hắn vừa nhích lên là nắm tay đã bay thẳng vào tâm khẩu đối phương.

Rất tiếc là hắn chỉ khá với kẻ ngang hàng kia, gặp người áo đen này thì đường quyền nổi tiếng của hắn trở thành trò múa may của trẻ con.

Người áo đen không tránh né, cũng không đỡ gạt, hắn nhẹ nhấc tay lên và bằng một cách chậm chạp bắt vào uỷng mạch của tên đại hán.

Bây giờ thì mới thấy cái tài của tên đại hán, hắn đánh thật mạnh, nhưng chỉ là đánh dữ, đó chỉ là đòn làm cho hoa mắt, lúc người áo đen nhấc tay lên, là hắn biến thế ngay.

Chân phải hắn hơi co lại, tay trái và chân trái hắn cùng tung ra một lượt, đầu gối trái của hắn nhắm ngay vào bụng của người áo đen, trong khi nắm tay trái móc một cú vào cằm.

Thế đánh thật là hiểm ác, hắn đánh và tiến cả thân mình đúng theo thế nhập nội, chỉ cần trúng phải một trong hai cú đó là đối phương sẽ gục xuống như tàu chuối héo.

Quả thật, đã có người gục xuống và có tiếng rú lên.

Nhưng không phải là người áo đen mà là tên đại hán.

Thường thường gặp phải cú đánh ác liệt như thế, đối phương phải tháo vòng bằng cách nhích chân ra sau, lách nghiêng mình tránh đòn dưới cánh tay phải bắt từ trên gạt xuống để phá thế đánh móc cằm, bất cứ ai cũng phải hóa giải bằng cách đó, tự nhiên, người đánh cũng đã thừa biết như thế, vì nó được xem là “bài tổ”, không ai có thể khác hơn, vì thế cái làm cho mạng đối phương kết liễu chính là ngọn đòn kế tiếp, ngọn đòn thứ ba mới giải quyết chiến trường.

Thế nhưng người áo đen lại không áp dụng theo “bài tổ”, hắn không chịu nhích chân ra sau mà lại tiến lên, vừa tiến vừa nghiêng mình, cái đầu gối của đối phương trượt sát vào hông hắn, đồng thời hắn lắc đầu sang bên trái cho cú móc cằm bị vuột và chân phải hắn co lên.

Vì đã sát vào nhau, chonên khi hắn co chân lên là đầu gối hắn đụng ngay vào da dưới của tên đại hán.

Trận chiến kết thúc tại chỗ đó chớ không phải chờ đến cú thứ ba như “bài tổ” đã dự liệu.

Và tên đại hán thay vì tung cú đánh thứ ba, thế đánh cuối cùng, hấn lại gập mình cắm đầu luôn xuống đất.

Người áo đen chỉ co chân lên chớ không thấy dùng sức, nhưng chắc chắn bao nhiêu máu trong ruột của tên đại hán đã ứ căng nơi bụng dưới, vì hấn vừa gập mình, vừa cắm đầu xuống là mặt hấn mét xanh, mồ hôi từ trên trán hấn đổ ra có hột.

Hấn không la được tiếng nào.

Hấn không còn cựa cựa.

Hấn hết cựa nhưng đồng bọn của hấn còn cựa được.

Ba tên tuy cùng tái mặt, nhưng lại cùng hè một lượt tiến lên.

Hai tên có hai thanh thước sắt trong tay, một tên có con dao ngắn.

Và bây giờ người áo đen mới thi triển khinh công.

Hấn tràn tới như một cơn gió thốc, hấn nắm cứng cổ tay cầm dao của tên đại hán và chỉ một cái vung tay, thân hình cao lớn của tên đại hán quay ra phía trước.

Hai tiếng dội khô khốc y như người ta bổ vào trái dừa khô, cũng không kịp có tiếng la, gã đại hán bị hai đồng bọn “khở” thước sắt trúng ngay đỉnh đầu và người áo đen buông tay, thân hình cao lớn của gã đại hán cầm đao rũ xuống theo.

Hai cây thước sắt đánh lằm, lún luôn xuống đất.

Không phải vì trốn đánh quá mạnh mà vì bàn chân của người áo đen gài cứng, hai cây thước sắt bây giờ bỗng giống như hai cây trụ chôn tận đất đen, hai tên đại hán tái mặt buông tay, co giò áp dụng thế “Lăng ba... tháo chạy”.

Người áo đen nhích theo cười:

- Không lấy viên kim cương nữa sao, bậy nào...

Tay hấn đưa lên cùng một lượt với câu nói, vì thế câu nói bị bỏ ngang.

Hai gã đại hán ngã chúi tới trước.

Có lẽ chỉ dọa chơi thôi, nên hai tên đại hán tuy ngã chúi nhưng vẫn còn bò được, cả hai bò càn ra tới mái hiên.

Người áo đen không đuổi nữa, hấn đứng lại ngay vì hấn thấy có người “bạn” mới.

Người đó là một tên cao ốm, có nốt ruồi, có một chùm lông thật dài, đen mượt như lông heo.

Hấn từ từ tiến ra đứng chắn trước hai tên cầm thước sắt, giọng hấn hát gừng:

- Cái gì ?

Hình như có mặt tên có nốt ruồi làm cho gan của hai tên cầm thước sắt vụt lớn lên, chúng chỏi tay đứng dậy chỉ mặt người áo đen nói lớn:

- Cổ gia, tên này phá sòng bạc.

Gã họ Cổ quắc mắt:

- Bằng hữu là người ở đâu, tên gì ?

Người áo đen đáp:

- Tôi họ Phí, đến từ vùng quan ngoại, những người này dùng bài “điểm” ăn gian thiên hạ, lại còn gạt tôi đến đây để hành hung, mong tôn giá phán xét cho minh.

Gã họ Cổ trầm giọng :

- Trong thiên hạ sòng bạc nào cũng thế, bằng hữu đã biết coi bài, chắc cũng là đồng đạo, tại sao bằng hữu không biết đó là “chân lý”?

Người áo đen cười :

- Các hạ cho tôi là con nít hay sao ? Sòng bạc nào cũng lấy chuyện hên xui để hơn thua, những sòng bạc ăn gian là phải cho đẹp, tôi không đẹp kể đã nương tay rồi đó.

Gã họ Cổ cười gằn:

- Các hạ có biết như thế nào là lời nói của những kẻ biết điều không ?

Người áo đen đáp:

- Như thế là biết điều và từ trước đến nay tôi luôn biết điều như thế.

Gã họ Cổ cau mặt, nhưng hấn vùng đổi giọng :

- Các hạ nên biết chỗ này là chỗ nào chứ ?

Người áo đen gật đầu :

- Rất biết, đây là một sòng bạc ăn gian.

Gã họ Cổ không nói nữa, chân hấn bước lên và năm ngón tay như năm cái móc khoa khoa trước mặt...

Người áo đen cười :

- Kê Trảo Công là một môn công phu lợi hại, nhưng nó còn tùy ở người sử dụng xem có luyện được tới mức hay không...

Hắn nói chưa dứt thì bàn tay của gã họ Cổ đã xé gió bay tới.

Đà tới của bàn tay ngang tầm ngực, nhưng khi gần sát thì vụt vươn lên, năm ngón tay cấu thẳng vào người áo đen...

Cũng như mấy lần trước, người áo đen không né, hắn chậm chậm đưa tay lên bắt vào cổ tay tên họ Cổ.

Hình như cũng trúng vào miếng ruột, gã họ Cổ nhếch môi cười khẩy, thân hình cao nhồng của hắn vùng thun xuống, bàn tay của hắn cũng thun theo, hắn kéo một đường từ chân thủy đối phương xuống dưới.

Kê Trảo Công quả là lợi hại như người áo đen vừa nói, cái chụp đầu tiên dễ tránh, nhưng nếu ỷ y, để cho đối phương biến thế, từ chụp đến kéo thì bàn tay trở thành năm lưỡi câu liềm, bất cứ gạt đỡ cách nào cũng không làm sao phá được.

Nhưng người áo đen thì tránh được.

Hắn vụt cong mình ra sau như con tôm lột, hai chân hắn vẫn đứng y, yên một chỗ, tay phải hắn tung một cú móc vào cằm của đối phương.

Gã họ Cổ diếng hồn, hắn không ngờ đối phương không lui mà lại phản công nhanh như thế, hắn lật đật nhóng mình lên, nhưng lần này hắn hốt.

Nắm tay phải của người áo đen vụt xòe ra và thay vì đánh móc cằm, hắn lại gạt nhanh trở xuống.

Gã họ Cổ phản ứng cũng thật nhanh, bàn tay sử dụng Kê Trảo Công của hắn đang đà đi xuống, vụt lật ngược và móc mạnh trở lên.

Bây giờ thì người áo đen mới sử dụng bàn tay trái, hắn chờ cho “năm cái móc” của gã họ Cổ gần đụng vào bàn tay phải của hắn, bàn tay trái của hắn mới phóng ra.

Gã họ Cổ không thấy bàn tay đó, hắn chỉ “biết” khi cổ tay haán dính vào, dính cứng như bị kẹp bởi cái kềm bằng sắt.

Cũng may, người áo đen chỉ bắt rồi buông ra ngay, nhưng gã họ Cổ vẫn nghe như cổ tay gãy đoạn, hắn ôm tay nhăn mặt bắn lùi.

Người áo đen cười :

- Ta đã nói rồi, Kê Trảo Công mà luyện không đúng mức thì mang hại vào thân.

Gã họ Cổ cắn răng ráng nói:

- Bằng hữu...

Người áo đen gằn giọng :

- Ta vốn định chỉ cho các ngươi thấy, không nên làm chuyện cờ bạc gian lận, rồi đi, nhưng những tên kia đã ép ta vào đây, bây giờ chuyện đã khác rồi.

Ngay lúc đó từ trong bóng tối ở góc nhà chột có tiếng vang lên:

- Bằng hữu, mình là kẻ biết điều với nhau, chỉ cần cho biết là bằng hữu đang cần chi, chúng tôi nguyện không bao giờ để bằng hữu thất vọng.

Người áo đen ngẩng mặt lên cười :

- Được vậy là tốt, xin mời ra mặt.

Có người trong góc tối bước ra, không phải là một mà là ba.

Hai người đi đầu một cao một lùn, cả hai đều vận y phục màu xanh, ống tay áo xoắn cao, mang giày bó ống.

Người cao lớn mặt đỏ chần, tay hấn cầm hai cục sắt tròn tròn, hấn vừa đi vừa nhồi碌碌.

Người lùn có chòm râu thưa dưới cằm, đặc biệt dễ nhìn là cái đầu sói sọi lảng bóng, giả như con ruồi nào đậu ngay chỗ đó, nhút định cũng phải trượt chân.

Người đi sau cùng cũng là một lão già, lưng hơi cong nhưng đôi mắt chớp ngời lảo liêng, chỉ thấy là đủ biết con người gian hoạt.

Lúc ba người bước đến gần, gã họ Cổ cúi đầu cung kính:

- Đại gia, người này..

Tên mặt đỏ khoát tay:

- Ta biết.

Hấn quay qua phía người áo đen và hất mặt:

- Bành hữu cứ nói, Triệu mỗ nguyện làm thỏa mãn.

Người áo đen đáp:

- Tôi đến đây để hỏi thăm một người, chỉ cần chư vị cho biết người đó ở đâu là tôi sẽ đi ngay.

Gã họ Triệu hỏi:

- Chẳng hay bằng hữu muốn hỏi thăm ai ?

Người áo đen đáp:

- Một cô gái tên Giải Tú Cô.

Gã họ Triệu hơi khựng lại, hai lão đứng sau cũng hơi biến sắc...

Nhưng gã họ Triệu lấy lại bình tĩnh cũng khá nhanh, hấn tỏ vẻ trầm ngâm:

- Giải Tú Cô ? Một cô gái ? Là he, tại sao tôi lại không nghe thấy bao giờ cả...

Người áo đen gặng lại:

- Các hạ họ Triệu ?

Gã họ Triệu gật đầu, nhưng chưa kịp nói thì người áo đen đã chỉ lão trăn sói:

- Còn vị này họ Đinh ?

Lão họ Đinh đằng hắng hai ba tiếng :

- Các hạ có biết anh em chúng tôi ?

Người áo đen hỏi lại:

- Hai người trước đây có đoàn vận tải lạc đà làm ăn trên con đường Trương Gia Khẩu đến Liêu Đông ?

Lão họ Đinh gật đầu :

- Đúng, trước đây chúng tôi quả có nhờ vào đoàn vận tải kiếm cơm trên đường đó, thế nhưng chúng tôi chưa hề nghe nói đến vị cô nương họ Giải.

Người áo đen cười :

- Có một chuyến từ Hồ Lô Cấu ở Liêu Đông trở về Trương Gia Khẩu, các vị có mang theo một cô gái, người đó là Giải Tú Cô, có phải thế hay không ?

Gã họ Triệu vội nói:

- Chẳng hay bằng hữu nghe ai nói...

Lão họ Đinh chận nói luôn:

- Không bao giờ có chuyện đó, chắc các hạ đã nghe thiên hạ nói bậy nói càn, chúng tôi là những kẻ độc thân, rất không thích có đàn bà con gái đeo theo, nhứt là công cuộc làm ăn lại quá khó khăn, chiếu cố cho chính mình còn không muốn nổi thì làm sao lại có chuyện chiếu cố cho người khác.

Người áo đen nhướng mắt:

- Chắc chắn như thế ?

Lão họ Đinh gật đầu :

- Chắc chắn, có nói có, không nói không, đâu có gì mà phải dối.

Người áo đen mỉm cười :

- Tôi đã nói rồi, chỉ cần chư vị cho biết vị cô nương đó hiện ở tại đâu là tôi sẽ đi ngay, thế nhưng chư vị lại cố tình không nói, chuyện đó thật phiền...

Hắn nhích bước về phía bọn họ Triệu, mắt hắn bắn đầy sát khí.

Lão họ Đinh vội hỏi:

- Các hạ muốn gì ?

Người áo đen không nói nữa, hắn nói bằng chân, hắn cứ lừ lừ tiến tới.

Hai tên cầm thước sắt, từ lâu đứng yên theo dõi, bây giờ chúng cùng nhau lao mình tới sau lưng của người áo đen, hai cây thước sắt vung lên.

Không quay mình lại, tay phải của người áo đen vung ra, chân trái cùng hất lên một lượt.

Hai tiếng hự rập vào nhau, hai thân hình đổ xuống.

Hai cây thước sắt văng bắn vào góc tường và đến bây giờ hai gã đại hán mới chịu nằm im.

Người áo đen lạnh lùng :

- Kể nào tự tin rằng có thể cản được ta thì cứ xông vào.

Gã họ Triệu quắc mắt:

- Bằng hữu...

Người áo đen chận nói:

- Ta sẽ giết một số rồi phóng hỏa, người cháy thiêu, sòng bạc cũng rụi luôn.

Gã họ Triệu xạm mặt, hấn vụt hất tay lên...

Hai khối sắt tròn tròn trong tay hấn y như hai quả cầu vút ra một lượt.

Cũng chỉ bằng một tay, người áo đen giơ lên bắt trọn, hấn cười :

- “Phi Tinh Thiết Đảm” cũng là lợi hại, nhưng người luyện chưa đúng mức cũng sẽ mang họa vào thân.

Vừa nói hấn vừa vung tay và kêu lớn:

- Giữ lại đi, ta không xài nó.

Dám đem ra nhưng không dám bắt, gã họ Triệu đã thấm thía câu nói “võ khí lợi hại nhưng nếu dùng không đúng mứ”... hấn biết qua cái bắt của người áo đen, chứng tỏ đối phương sử dụng môn võ khí này thuần lăm, đưa tay ra bắt là “mang họa vào thân”.

Hấn chạy.

Nhưng hai cục “Phi Tinh Thiết Đảm” của hấn từ trong tay của người áo đen đã bay ra.

Hai cục “sắt nguội” đó bất cứ trúng vào chỗ nào, từ đầu chạy dài xuống xương mông, không chết liền nhứt định cũng ngắt ngư, nhưng cũng may, bàn tay người áo đen hơi hạ xuống, hai cục sắt trúng ngay gót chân của gã họ Triệu.

Thân hình cao lớn của hấn sụm ngang.

Nhờ sức gượng của hấn, nên thân hình không đổ sấp, hai chân hấn sụm, thân trên của hấn bật ngửa ra sau.

Một chân chận giữa ngực, người áo đen cúi lượm cục sắt trên tay và hất mặt:

- Đâu, còn vị nào muốn thử món này ?

Gã đại hán họ Cổ vẫn đứng ôm tay, lão họ Đinh và lão lưng còng cũng khựng một chỗ, cả ba chột rung thân.

Thật lâu, lão họ Đinh lập cập:

- Bằng hữu, chúng tôi thật không biết vị cô nương họ Giải, xin bằng hữu đừng nghe lời những kẻ muốn hãm hại...

Người áo đen cười :

- Cũng có thể...

Hắn nhìn xuống gã họ Triệu và ấn mạnh bàn chân.

Da mặt của gã họ Triệu bị dồn máu đỏ bầm, hắn gồng mình một lúc, nhưng cúi cùng rồi cũng phải bật la:

- Đinh Sói, nói giúp một câu, có người muốn hãm hại...

Người áo đen ấn mạnh thêm chút nữa, con mắt của gã họ Triệu muốn lòi ra, hắn nói như nghẹt họng:

- Tôi nói... tôi nói, xin nói cho một chút...

Người áo đen nhấc bớt chân và lắc đầu :

- Thật ta nghĩ không ra nổi, tại làm sao có người nói tử tế lại không chịu, cứ chờ đến lúc phải đau mới nói, bây giờ chịu nói chưa ?

Gã họ Triệu nói:

- Ban đầu thật tình Giải cô nương quả có theo chúng tôi, nhưng bây giờ thì thật tình chúng tôi không biết..

Bàn chân của người áo đen nhích xuống :

- Nói chơi sao ông bạn ?

Hai tay của gã họ Triệu quơ lia, hắn la lạc giọng :

- Nói nói... như thế này, giữa đường chúng tôi gặp một đoàn lạc đà vận tải, Giải cô nương bèn bỏ theo đội lạc đà đó... ối cha... thật tôi nói thật.

Bàn chân của người áo đen lại ấn xuống.

Hắn ấn giữa ngực của gã họ Triệu mà lão họ Đinh lại rịn mồ hôi...

Gã họ Triệu rặn ề ề.

Người áo đen hỏi:

- Người nói giữa đường gặp đội lạc đà, Giải cô nương theo đội vận tải đó phải không ?

Gã họ Triệu đáp nhanh:

- Vâng vâng... quả như thế đó.

Người áo đen gần giọng :

- Chỗ ta biết thì lại không giống như lời người nói, ta biết Giải cô nương theo các người đến tận Trương Gia Khẩu.

Gã họ Triệu lật đật nói:

- Không, không có, thật không có, ối cha... ối cha, có có, Giải cô nương có theo chúng tôi đến Trương Gia Khẩu.

Người áo đen hỏi:

- Như vậy các người không thể không biết Giải cô nương hiện tại ở đâu ?

Mồ hôi của gã họ Triệu lại đầm ướt áo quần, hắn không dấy dựa nữa mà lại bắt đầu run rẩy:

- Chúng tôi thật tình không biết, vì đến Trương Gia Khẩu không mấy ngày thì vị Giải cô nương đó bỏ đi.

Lão lưng còng bây giờ mới lên tiếng:

- Thật, tôi cũng...

Lão ta nói mới mấy tiếng thì cục sắt trong tay của người áo đen vút bay ra, lão khụy xuống hai tay ôm chân nhăn nhó, mồ hôi trên trán lão cũng đổ ròng ròng.

Gã họ Triệu nín thinh.

Người áo đen nhìn xuống:

- Nói, nếu không ta sẽ bẻ lọi cả cặp giò của người ngay.

Gã họ Triệu hoảng hốt kêu lớn:

- Tôi...tôi biết Giải cô nương đi rồi...

Người áo đen nghiêng rằng:

- Đúng là cái lối nói lòng vòng, đó là tại người chớ không phải ta độc ác...

Bàn chân hắn ấn xuống một cái thật mạnh, gã họ Triệu hự một tiếng trợn trừng đôi mắt, hắn thở khì khì:

- Nói, tôi nói...

Lão họ Đinh vụt la:

- Triệu Hổ, người đừng có đổ thừa cho ta, chính là chủ trương của một mình người.

Gã họ Triệu hừ hừ:

- Đinh sói, nếu người là một người bạn tốt, thấy ta bị khổ như thế này, người phải đem câu chuyện thật để cứu nguy, đằng này người lại đổ cho một mình ta, ta hỏi, vậy chớ ai đưa Giải cô nương đi và thằng chó nào lấy bạc mang về ? Thằng khốn nào, thằng chó để nào ?

Đinh sói trắng bệch da mặt, giọng hắn run run:

- Triệu hổ, người đừng có ngậm máu...

Cốp !

Cục sắt thứ hai trúng ngay đầu gối, Đinh Sói quỵ xuống, hai tay ôm chân rên hừ hự...

Người áo đen ấn mạnh bàn chân:

- Giải cô nương bị các người đưa đến đâu ?

Gã họ Triệu đáp:

- Đình Sói đưa đến hẻm “Móng Ngựa”.

Người áo đen ấn mạnh một cái nữa, Triệu Rỗ nảy mình lên và ngất lịm luôn.

Người áo đen bước lại gần Đình Sói:

- Đưa Giải cô nương vào xóm nào ?

Đình Sói lập cập:

- Vào “xóm” Lục Vân.

Người áo đen vung trái bàn tay, Đình Sói ngã nằm dưới đất, hấn van xin:

- Phí gia, xin dung mạng, chuyện đó toàn là...

Người áo đen gặng lại:

- Vừa rồi người bảo đưa Giải cô nương đến “xóm” nào ?

Đình Sói đáp:

- Xóm Lục Vân.

Người áo đen hỏi:

- Xóm chị em đó bây giờ còn trong hẻm Móng Ngựa hay không ?

Đình Sói đáp:

- Không không, hai năm trước “Xóm Lục Vân” ở tại Thâm Xuân Viện trong hẻm Móng Ngựa, bây giờ thì đã rả rồi.

Người áo đen hỏi:

- Họ rả đi đâu ?

Đình Sói đáp:

- Cái đó... À, tôi nhớ rồi, có người vợ lẽ của Kim Bá Vạn vốn là một chị em trong “Xóm Lục Vân” trước kia, Phí gia hỏi người ấy họa may biết được.

Người áo đen chợt nghe uất khí ghen lên tận cổ, hấn nghiêng rằng:

- Các người đưa Giải cô nương đến đó, nhưng chắc chắn Giải cô nương không thể bằng lòng, có phải thế không ?

Đình Sói phát run:

- Phí gia... cái đó tôi... tôi vốn không có ý...

Người áo đen trầm giọng :

- Giải cô nương không bằng lòng đó là lẽ tự nhiên, các người là đàn ông, thứ đàn ông hạ tiện lưu manh, các người đã tận dụng thủ đoạn, Giải cô nương chỉ có hai con

đường, một là chết để bảo toàn tiết hạnh, hai là cam tâm chịu nhục để cầu sống qua ngày, nhưng chắc chắn các người chưa biết, nàng là người khốn khổ nhất trong đời, cha chết, không nơi nương tựa, các người lại thừa cơ dụ đem bán đứng, các người còn có phải là con người nữa hay không ?

Đinh Sói chưa kịp nói thì chân của người áo đen đã tung ra, hắn đã ôm bụng lăn một vòng rồi im bật.

Người áo đen quay qua phía Triệu Rỗ bồi thêm một đá, gã họ Triệu hự lên một tiếng im luôn.

Người áo đen quay lại nhìn hai tên đang quỵ dưới đất bằng tia mắt lạnh lùng.

Gã họ Cổ run giọng :

- Phí gia, sự việc toàn do Đinh Sói và Triệu Rỗ quyết định, chúng tôi chỉ là tay sai, xin Phí gia dung mạng.

Người áo đen hất mặt:

- Đứng lên, ta không giết bọn người, hãy cho ta biết tài sản, vàng bạc do máu người lành bị Đinh Sói và Triệu Rỗ thu góp mấy năm nay cất dấu tại đâu ?

Gã họ Cổ đáp:

- Tôi biết, chúng chôn dấu dưới hầm bí mật trong phòng của chúng.

Người áo đen vẫy tay:

- Hãy dẫn ta đi.

Gã họ Cổ ôm tay đứng dậy lồm thồm đi vòng ngã phía sau.

Hắn đưa người áo đen vào một gian phòng...

- o O o -